

Відповідальна робота у Володимира ВЛАСЮКА. А працює він слюсарем-оператором на міжгосподарському комбікормовому заводі. Від уміння трудівника, чіткості і злагодженості його роботи залежить робота всього складного зерноочисного комплексу.

Фото
Анатолія ЯКИМЧУКА.

Село, а в ньому люди

Справи добрі та вічні

В'ється сизуватий димок з димарів і розчиняється в піднебесній блакиті. Субота. День, коли майже кожна господиня пече хліб (купованим сім'ю не нагодуєш). Печуть хто більше, хто менше — залежно від складу сім'ї.

Ще тісто підходить, а в печі уже гоготить вогонь. Веселі вогняні язички навперейми обіймають сухі дрова. Добру піч можна швидко і добре напалити.

Добра піч... Поганих, певне, у селі й немає. Бо мають іллінці свого хорошого майстра. Це Ростислав Ничипорович Познюр. Славиться він своїми золотими руками не тільки серед односельців, а й по сусідніх селах, навіть за

межами району. Змурує майстер усе — і піч, і грубку, і плиту на кухні. У свою роботу він вкладає душу. А вона в нього щира, безмежно добра. Можливо, саме тому так приємно спілкуватися з цією людиною.

А ще Ростислав Ничипорович веселий жартівник. Вміє розповісти цікаву бувальщину, новий анекдот, щось зі своїх придибенцій.

Змалку тягнувся хлопець до всього прекрасного. Коли був в армії, навчився грати на гармошці, баяні. Тож пізніше не раз був у своєму селі чи сусідньому весільним музиком.

Чорнявий статний юнак зіскринками сміху і ніжності в очах — таким був Ростислав Познюр у молодості.

Не одне дівоче серце марило ним. Та хлопець не лукавив — любив він дівчину Люду. З нею і поєднав свою долю. І ось уже не один десяток років подружжя ділить усе навіпіл.

Одруження, перше зігране весілля, сизуватий димок від першої власноруч змурованої печі... Все це так добре пам'ятається. А життя — це довга нива. І стільки було тих зіграних ним весіль, «димових», що давно збився з ліку. І прожиті літа поєднані з безмірною людською вдячністю.

Літа, літа... Багато їх у вирій відлетіло. Та нема жури за ними. Бо лишилось на згадку безліч добрих справ...

— Дід Ростік прийшов,

— гукає мій маленький синок, і простягає йому дитячу гармошку.

За якусь мить у хатніх стінах стає тісно дзвінким голосам. Сполохана хвилинна тиша навіть у глухому закутку не знаходить собі притулку. А разом з нею зникає і смуток, зникають думки про щоденні турботи. Спокійніше стає на душі.

Приємно спілкуватися з Ростиславом Познюром, виразно читати в його молодечих очах задоволення. Бо ж марно прожито життя, і осінь, яка прийшла на поріг, зігрита любов'ю, щедро позолочена добрими справами, які переходять у вічність.

Тетяна ДУБИЧ.
с. Іллін.